

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. JUDr. Miroslavem Soukupem, advokátem, se sídlem Praha 9, Na Harfě 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2005, č. j. 64 Az 5/2005 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupce stěžovatele JUDr. Miroslava Soukupa, advokáta, **se určuje** částkou 2558,60 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2005, č. j. OAM-3680/VL-07-19-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V podané žalobě stěžovatel toliko uváděl, že jeho otec mu vyhrožoval (z náboženských důvodů) smrtí. Doplnil, že se nemá kam vrátit, nemá ženu, ani děti. Požadoval udělení azylu.

V nyní napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Ostravě k závěru, že stěžovatel svou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Soud uvedl, že z provedeného správního řízení jednoznačně vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o azyl až poté, kdy mu bylo uděleno (již navíc druhé) správní vyhoštění a důvodem žádosti o azyl byla legalizace pobytu. S odkazem na uvedené soud uzavřel, že napadané rozhodnutí bylo vydáno v souladu s zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které dovozoval naplnění ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal, že žalovaný správní orgán a krajský soud posoudily věc v rozporu s právním řádem, resp. zákonem o azylu, a shledává tak jejich pochybení. V kasační stížnosti rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu značné újmy na svých právech a porušení právních předpisů, k čemuž uvedl, že má reálnou obavu z opuštění České republiky, neboť na Ukrajině mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů (z jakých nespecifikoval). Stejně tak požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti a tlumočníka. Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení shora označeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2006, č. j. 64 Az 5/2005 – 36, byl stěžovateli ustanoven právní zástupce, JUDr. Miroslav Soukup, advokát se sídlem v Praze, Na Harfě 7, jehož prostřednictvím byla kasační stížnost ze strany stěžovatele dále doplněna.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., k čemuž nad rámec uvedeného výslovně doplnil, že soud v rozsudku neuvádí, za jakých okolností a v jakém jazyce proběhl pohovor dne 5. 1. 2005, a zda nedošlo k nepochopení jím uváděných skutečností. Dále uvedl, že soud necitoval v rozsudku obsah zápisu o provedeném pohovoru a nehodnotil jej. Je proto toho názoru, že soud mohl na základě takto projednaného spisového materiálu vyvodit nesprávné skutkové závěry a jeho rozhodnutí může spočívat i na nedostatku důvodů.

Žalovaný podal na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že námitky stěžovatele považuje za formální, přičemž některé z nich stěžovatel neuplatnil ve správním řízení, a proto k nim, s odkazem na § 109 odst. 4 s. ř. s., nelze přihlížet. Navrhl nepřiznání odkladného účinku a zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského

soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění, resp. upřesnění, plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Takové nedostatky či vady Nejvyšší správní soud v posuzované věci nezjistil.

Nejvyšší správní soud nejprve s ohledem na svou ustálenou rozhodovací praxi konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, resp. z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných srovnatelných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným, což však v souzené věci nenastalo.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu přitom, ve znění k datu rozhodnutí žalovaného správního orgánu uvádělo, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně*

nedůvodná, pokud žalobce podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 27. 12. 2004 žádost o udělení azylu, z níž vyplývá, že stěžovatel o azyl požádal zejména z důvodu sporů se svým otcem a dále z ekonomických důvodů; z území České republiky byl vyhoštěn a nemá se kam vrátit. Z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o azyl ze dne 5. 1. 2005 vyplynuly obdobné důvody žádosti o azyl, tedy snaha o legalizaci pobyt na území ČR, rodinné spory a ekonomické potíže. Z označeného protokolu dále vyplynulo, že stěžovatel byl z území České republiky dvakrát vyhoštěn, poprvé v únoru 2004, podruhé v prosinci 2004, a žádost o udělení azylu tak podal až po udělení správního vyhoštění. Z protokolu (vedeného za přítomnosti tlumočnicka z ruského jazyka) přitom vyplynulo, že jej stěžovatel podepsal poté, co byl s obsahem protokolu seznámen, přičemž rovněž podepsal, že s ním souhlasí a nežádá jeho doplnění či změny. Ve spisu se přitom nachází i stěžovatelem podepsané prohlášení o tom, že byl seznámen s rozhodnutím správního orgánu ruském jazyce, kterému rozumí.

Z výše uvedeného tak vyplývá i podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel požádal o udělení azylu až poté, že, mu bylo uděleno správní vyhoštění, a tedy s cílem vyhnout se realizaci hrozícího vyhoštění. Navíc ani jím uváděné další důvody, pro udělení azylu, tj. rodinné a ekonomické problémy, nejsou relevantními důvody, pro které by bylo možné stěžovateli azyl udělit.

K námitce, že soud necitoval v rozsudku obsah zápisu o provedeném pohovoru a nehodnotil jej, Nejvyšší správní soud uvádí, že podle jeho názoru jsou nejen v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ale stejně tak i v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn správně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nelze tak přisvědčit námitkám stěžovatele, že žalovaný správní orgán a krajský soud posoudily věc v rozporu s právním řádem, resp. zákonem o azylu, či že by došlo k jejich pochybení. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že stěžovatel žádnou konkrétní nezákonnost, či rozpor neuváděl.

K dalším jmenovitým námitkám stěžovatele, uvedeným v kasační stížnosti, kde namítal, že má reálnou obavu z opuštění České republiky, neboť na Ukrajině mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů (z jakých nespécifikoval), jakož k námitkám v doplnění kasační stížnosti, jimiž brojil proti údajným nedostatkům pohovoru konaného dne 5. 1. 2005, či nesprávnému pochopení tam uvedených skutečností, je třeba odkázat na znění § 109 odst. 4 s. ř. s., který neumožňuje přihlížet ke skutečnostem, jež stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K těmto námitkám tak nemohl Nejvyšší správní soud přihlížet, neb je stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti. Podpůrně odkazuje Nejvyšší správní soud na svou judikaturu k tomuto ustanovení, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004 - 68, www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, *smyslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení.*

Ostatně, jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel na závěr protokolu vedeného za přítomnosti tlumočnicka z ruského jazyka podepsal, že byl s obsahem protokolu seznámen, souhlasí s ním a nežádá doplnění či změny, přičemž ze správního a soudního spisu nevyplývá, že by ruskému jazyku nerozuměl, ze čehož plyne, že vyslovil souhlas s tam uváděnými tvrzeními, z kterých následně správně vycházel jak správní orgán, tak i soud.

Ostatně Nejvyšší správní soud již také opakovaně judikoval, že *Byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb., nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.*, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz.

Lze tedy shrnout, že i Nejvyšší správní soud se se skutkovým hodnocením a následnými závěry provedenými, jak žalovaným správním orgánem, tak i krajským soudem ztotožňuje a plně na ně odkazuje, přičemž žádné z námitek stěžovatele nepřisvědčil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, JUDr. Miroslav Soukup, byl ustanoven soudem, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za dva úkony právní služby á 1000 Kč a dále podle ust. § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za dva úkony právní služby á 75 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,60 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 13. června 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu